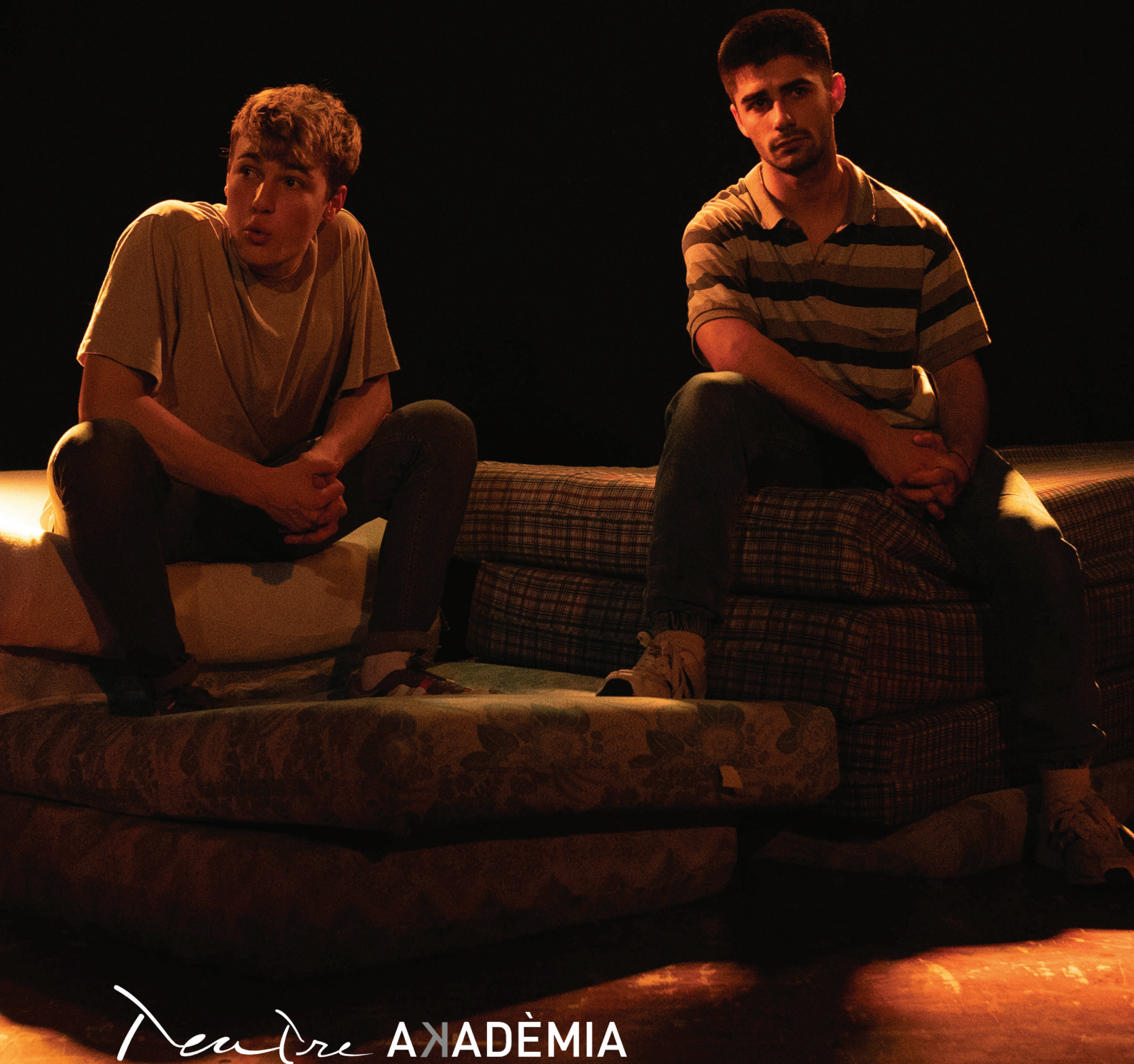

Dirrrty Boys

Dossier de premsa

Teatre ΑΚΑΔÈΜΙΑ

Dirrrty Boys

Del 21 de setembre al 9 d'octubre

De Gerard Guix
Direcció: Àgata Casanovas
Repartiment: Martí Cordero i Sergi Espina

Durada: 1h 20 min
Espectacle en català

Una producció de Las Bestias.

(Residència artística a Sala Melmac.
Sala d'Assaig a Aules - Arts Escèniques)

Sinopsi

Aquesta és la història d'en Jon i en Robert, dos nens de deu anys que, un dia de febrer de 1993, fan una malifeta de tal abast que, a partir d'aquell moment, ja no poden avançar, atrapats donant voltes sobre aquest acció, en un loop infinit, una vegada i una altra, tornant sempre a la casella de sortida.

Ara, d'adults, viuen en un salt al buit continu entre les seqüeles del passat i la possibilitat de redempció d'un

futur que no arriba. Les conseqüències els acompanyen en forma de remordiments, de culpa, i els altera la vida, la modifica, la condiona.

A un d'ells, aparentment, les coses li van prou bé tenint en compte el pes que porta sobre les espatlles. A l'altre les coses li van malament, però no tan malament com voldria molta gent que creu que es mereix un futur pitjor pel què van fer, que no és una malifeta, sinó un acte terrible amb seqüeles devastadores.

En paraules del dramaturg

Dirrrty Boys, amb la **r** **allargada**, com un grunyit amenaçador, amb **r** **de ràbia**, de **rebel**, de **rancor**, suposa un **gran repte** per a qualsevol dramaturg. Basat en un **fet real**, escabrós, inenarrable, ininterpretable i, sobretot, atroç. Situat en una època i un context que, encara que reconeixible, distant en l'espai i el temps. Protagonitzat per nens, i ja sabem que nens a l'escenari, més enllà dels musicals, suposen una idea massa arriscada. I amb un detonant de la història tan brutal que fa que, a partir d'allà, la tensió de tot el que s'expliqui vagi en declivi, es desmunti fins a fer que l'espectador perdi per complet l'interès.

Però els reptes sempre són excitants, com més difícils millor, i per això quan va aparèixer l'oportunitat d'explicar aquesta història, que a priori ho tenia tot en contra per ser explicada, vaig acceptar. El secret de totes les històries, més que el què s'explica, és sempre el com s'explica. En el cas de ***Dirrrty Boys***, amb **r** **de rampell**, de **ruïna**, de **reacció**, el «com» es resol transformant el detonant en el clímax, en una pirueta narrativa que complica les coses a la direcció escènica. Però, sobretot, és important el «fins on s'explica», reforçant la teoria que **un final feliç depèn del moment on deixis d'explicar la història**. El més interessant del cas de James Bulger no era l'acció concreta, el fet dramàtic, sinó el context i el seu extens Aftermath, amb una ona expansiva tan gran que arriba fins als nostres dies i amenaça al dramaturg d'haver d'afegir una escena nova si no vol traïr a l'espectador, tenir-lo desinformat.

Aquesta és una obra documental, monumental pel seu gran arc temporal, i periodística, pel seu rigor informatiu. Les dades poden abomar, i d'alguna manera han de fer-ho, no només situen, sinó que ens esclaten a la cara i ens fan sentir **el pes de la història en totes les seves possibles interpretacions**: han passat quasi trenta anys i encara es genera ficció al seu voltant: una novella, una pel·lícula, una cançó, una sèrie, un curtmetratge nominat als Òscar i ara una obra de teatre. Les conseqüències encara són ben visibles, les ferides

ben obertes, la sang segueix brollant en un gota a gota lentíssim, que sol ser molt més dolorós que un impacte brutal.

Però **aquesta és, essencialment, una obra de ficció. Basada en fets reals, sí, però per sobre de tot la ficció domina la realitat**, encara que al principi un dels narradors afirmi contundent tot el contrari: **la ficció sota la dictadura de la realitat**. De Robert Thompson i Jon Venables, els nostres joves protagonistes, només en coneixem el fet que detona la història, uns interrogatoris posteriors i un judici mediàtic. Res més. Després són reclosos en un centre d'alta seguretat per a menors, abandonats amb identitats canviades, com si així poguessin ser oblidats i el seu crim mai no s'hagués comès. Quan vuit anys més tard obtenen la llibertat, ja ningú els torna a veure, ningú sap qui són, ni on són i, molt menys, què fan, què pensen o què senten. Aquesta obra, pretesament documental i periodística, és un repte perquè ha estat construïda sobre els dèbils pilars de l'**especulació**, de les suposicions de la **premsa groga**, de missatges publicats a **Twitter i Facebook**, **aquell lloc on la realitat es converteix en ficció**, però molts la segueixen confonent amb la realitat. Exactament el mateix que passa amb el **teatre**.

A la dramaturgia de ***Dirrrty Boys***, amb **r** **de rebobinar**, de **repercussió**, de **redempció**, hi ha totes les peces del puzzle en un venir i anar ordenat però no evident. El més important era que al llarg de la funció es repetís una sola pregunta, com un gota a gota molest, però que va penetrant imparable, allò de **qui mereix una segona oportunitat i qui no, i donar múltiples respostes a través de diversos personatges, perquè en realitat no hi ha cap resposta vàlida i, alhora, totes ho són**. No hem d'oblidar, però, que no és a nosaltres, els creadors, a qui pertoca respondre-la. Això, em sap greu, és feina de qui seu a la butaca i ens observa des de l'aparent seguretat que li atorga la foscor de la sala.

Gerard Guix

Més informació al web

<https://teatreakademia.cat/espectacle/dirrrty-boys/>

En paraules de la directora

El fet real.

El punt de partida d'aquest projecte és el fet real, perquè per a mi, **la ficció mai supera la realitat**. De la realitat a l'obra dramàtica no s'hi passa en un tancar i obrir d'ulls.

En una primera etapa de treball hi ha tot un procés d'investigació teòrica sobre el cas Bulger: Google, llibres, documentals, The Sun, Twitter, blogs,... Molta informació que cal ordenar i, tanmateix, apareixen grans buits d'informació. No interessa el fet en si, sinó l'abans i el després. El fet és fort, de tapar-se la boca amb la mà, de pèls de punta, d'horror. **L'acció teatral comença en la recerca del perquè.**

En una segona etapa comença la creació teatral a partir d'improvisacions i de petites lectures de propostes de text. **Molts mesos d'investigació**. De triar. De llençar. De tornar a treure de les escombraries. De prescindir de material meravellós. De coure a foc lent. D'alts-i-baixos. De pàgina en blanc. De dubtar, de dubtar moltíssim. És en aquesta etapa, apareix la primera versió de **Dirrrty Boys**.

En una tercera etapa aixequem aquesta primera versió. El millor d'un procés creatiu és que **l'obra està en constant evolució**. Tot ha d'anar a favor de la dramaturgia i és molt necessari el **treball en conjunt**. El pitjor d'aquest mètode pels actors, és que sempre s'està retocant el text i els torna una mica (més) bojós

En l'última etapa s'afina la darrera versió, la desena.

Dirrrty Boys és un text molt literari que es presenta despullat, sense acotacions. Per una banda, a l'hora de dirigir et col·loca en un **lloc de llibertat absoluta**, però també, situa als actors i a direcció a l'abisme. Davant del precipici. Els dubtes tornen a aparèixer. Però després de tanta investigació i de tapar els forats amb ficció necessitem allunyar-nos de la realitat per aixecar la ficció. Està bé saber d'on venim, però necessitem centrar-nos en on som ara mateix: deixem enrere el Cas Bulger i ens centrem en **Dirrrty Boys**.

La ficció.

La manera de vestir aquest text tan nu és **continuar**

explotant el buit, sense artifici, deixar-lo despullat amb el que tenim. S'aposta pel moviment i la fisicalitat constant dels intèrprets, que d'aquesta manera s'acabaràn construint les acotacions, ja que en la dramaturgia en són completament absents.

Uns matalassos és tot el que necessitem per explicar aquesta història.

El canvi de lloc, **un nou espai, l'espai on viure, l'espai on intentar viure**. L'espai de descans, de pensaments, on buidar la teva merda. L'espai on per unes hores desapareixes i ningú sap qui ets. L'espai íntim, on et toques, on et toquen, on possiblement ets més tu. On deixar sortir la teva bèstia. On calmar la teva bèstia. On el teu cap que va a mil per hora i els pensaments se't mengen a poc a poc, perquè ser tu mateix té les seves conseqüències.

El debat intern vs els personatges.

Desenvolupar **l'acció** que causa **la conseqüència**, investigar **el precedent**, fa que apareguin les preguntes. **Moltes preguntes i poques respostes.**

Es troben quan més es necessiten. Tenen vides buides, són completament invisibles. Ningú se'n fa càrrec. Ningú se'n fa responsable. Es troben. I es fan amics. I torturen. Maten. Aquesta acció té un **gran efecte**.

Entendre'ls.

Qüestionar-los.

Posar-los en dubte.

Defensar-los.

I aquí està el repte: haver de **connectar amb ells**. I també fer passar als intèrprets pel mateix procés. I el més important, tot i que la dramaturgia ho facilita, poder fer que el públic també hi empatitzi. Però també n'és crucial distanciar-s'hi, perquè el personatge no cali massa endins de les ànimes a la sala d'assaig. S'hi ha de saber entrar, tanmateix, també s'hi ha de saber sortir.

Però quin és el ròssec de matar, més enllà de ser jutjat? No tot es pot resumir amb la taca que deixes al teu expedient vital quan la cagues. A **Dirrrty Boys** intentem explicar-ho.

Àgata Casanovas

Més informació al web

<https://teatreakademia.cat/espectacle/dirrrty-boys/>

Fitxa artística

Dramatúrgia: Gerard Guix
Direcció: Àgata Casanovas
Repartiment: Martí Cordero i Sergi Espina
Escenografia: Anna Tantull
Il·luminació: Paula Costas
Espai sonor: Gerard Guix
Moviment: Davo Marín
Suport: Xavier Biel
Disseny gràfic: Àgata Casanovas
Fotografies Cartell: Paula Costas
Fotografies Making Of: Júlia Sabat
Distribució: Cristina Ferrer / Tot Produccions
Producció delegada: EM+P

Premis i guardons

Proposta seleccionada en la segona Convocatòria de Projectes dels Teatres de Proximitat (On el teatre batega).

Col·loquis

28 de setembre (després de la funció)

Col·loqui postfunció amb la col·laboració del Col·legi Oficial de Psicologia de Catalunya (COPC).

Amb la participació de la Cristina Garcia Desplat, vocal de la junta de la secció d'intervenció social del COPC.

La crítica ha dit:

“Un text amb precisió quirúrgica, esmolada. Lluny del morbo, i amb una cronologia efectista (...). La companyia Las Bestias firma una proposta que tindrà recorregut (...). Martí Cordero i Sergi Espina tenen una química brutal. Retinguem els seus noms.”

Oriol Osan | Twitter

“Una dramatúrgia èpica que suposa un trencaclosques cronològic amb nivells diferents de discurs, identitats i punts de vista, i que, a més, ve consolidat per l'intens joc de desdoblament actoral (...). Una finestra interessant per descobrir la direcció efectista d'Àgata Casanovas. És una intensa batalla interpretativa entre Sergi Espina i Martí Cordero, dos actors físics (...). Pot ser que estiguem davant d'un nou fenomen com va ser A.K.A.”

Fabrice Corrons | Twitter

Mira el teaser de l'espectacle

<https://teatreakademia.cat/espectacle/dirrty-boys/>

En paraules de la companyia

Sergi Espina (intèrpret - Noi A)

Quan vam crear aquesta companyia en època de pandèmia, era molt difícil imaginar-se arribar avui amb aquesta obra a qualsevol lloc. Va ser un projecte que va néixer **de la necessitat i voluntat de voler crear i treballar**, però la situació era tan complicada i incerta, que pràcticament era com tirar una moneda a l'aire i creuar els dits per tenir sort. Sembla que ens n'hem sortit prou bé.

És impressionant tirar la vista enrere i veure tots els canvis que ha sofert el text, la visió des de direcció, de moviment, escenografia...

Jo que soc al projecte des de l'inici, m'emociona veure l'evolució en tots els aspectes de l'obra i veure com cada dia que passa està més viva gràcies al treball de moltes persones de l'equip que ens fan la vida una mica més fàcil als intèrprets. **Hem tingut pràcticament en cada assaig a en Gerard i ha estat un luxe poder gaudir del dramaturg en una obra de creació** perquè sempre ha estat atent i obert a canvis per poder millorar l'obra a partir dels intèrprets que tenia i a través de les idees que sorgien als assajos. **L'Àgata és una directora que domina molt l'espai escènic i que ajuda molt a l'actor en tota la part corporal i de moviment** perquè aquest ho tingui més fàcil i pugui dedicar-se a fer el seu viatge sense estar pendent d'estímuls externs que puguin dificultar aquest. Aquesta és una obra tan complexa pel que fa a moviment, que és d'agrair molt. Si després de tot això apareix en **Davo amb la seva visió particular i diferencial, crec que es fa una barreja de molts elements, que fan que aquesta obra brilli.**

És una obra que crearà molts debats interns entre aquells que la vegin i que els portarà a uns **extrems emocionals** tota l'estona, preguntant-se sobre què és el que està bé i què és el que està malament. L'espectador se sorprendrà quan es vegi entenen o fins i tot defensant, unes situacions que al principi de l'obra mai s'hauria pensat. Crec que aquesta és la gràcia de la nostra peça.

Dirrrty Boys és un gran repte per a mi com a actor per la complexitat de l'obra, físicament i emocionalment. **Aquesta obra requereix d'una concentració i d'un entrenament que es fa difícil comparar-la amb qualsevol altra del panorama teatral actual.** Crec que és una obra molt atractiva per a tots els públics, però

que també atraparà molt especialment als joves i això és important perquè les noves generacions continuïn anant al teatre i no mori mai.

Martí Cordero (intèrpret - Noi B)

Pots deixar enrere els remordiments i la culpa d'un fet que vas fer?

Pots donar una **segona oportunitat** a algú que ha causat una gran ferida?

Dirrrty Boys et remou per dins perquè reflexionis i prenguis opinió del que veus. El que presenciareu és molt més que un entreteniment.

La dramaturgia de Gerard Guix proposa interpretar molts personatges, canviant d'un a altre de manera instantània. **Dirrrty Boys** és un viatge frenètic ple d'alts i baixos emocionals i físics que varien en qüestió de segons. El text és complex i la proposta de l'Àgata era que les escenes es creessin des d'un lloc físic perquè el cos sigui el protagonista. Un al·licient que en Davo espreme perquè tant jo, com el meu company Sergi i tot el públic estiguin amb les pulsacions molt altes.

A més a més, **Dirrrty Boys** em suposa un repte encara més gran: haver d'interpretar a Jon Venables, una persona polèmica del qual hi ha molt poca informació, més enllà del que va fer amb deu anys. La falta de referents converteix el projecte en un repte titànic. Després de mesos de treball hem aconseguit plasmar uns **personatges emocionals molt complexos que fan ressonar diferents preguntes.**

Anna Tantull (escenògrafa)

El repte de fer l'escenografia per a **Dirrrty Boys** era aconseguir trobar la manera d'escenificar **molts espais diferents, que canvien molt ràpidament.** El text salta constantment d'una escena a una altra i no hi havia massa marge per anar fent canvis d'escenografia. Per poder fer això vam decidir utilitzar un sol element repetit que els mateixos actors mouen per tal de configurar l'espai en cada moment, ens va semblar interessant que aquest element fos un matalàs, un matalàs d'espuma desgastat com els que podem trobar a qualsevol internat o presó, llocs que han marcat la vida d'en Robert i en Jon. També ens semblava suggerent la imatge d'aquesta pila de matalassos, aquesta **acumulació de capes que es van desplegant durant l'obra per acostar-nos als dos protagonistes.**

Més informació al web

<https://teatreacademia.cat/espectacle/dirrrty-boys/>

Paula Costas (Il·luminació i fotografia)

Dirrty Boys. Doble experiència creativa.

Sessió de fotos a la presó real. Els nois miren a càmera corpresos, desafiants, des del pou on els seus personatges tenen soterrats tants sentiments i jo trio suspendre el judici i deixar-me atreure només per la força de la seva mirada. I així, des del desafiament, neix la fotografia de cartell. Ha estat un repte plasmar en una sola imatge l'essència de l'obra i que aquesta despertí l'interès del públic, malgrat la duresa del relat que s'hi amaga.

Disseny d'il·luminació escènica al final d'un intens procés creatiu. Dramatúrgia, direcció, escenografia, moviment, vestuari, espai sonor... Tot quasi conjugat, preparat per ser transformat des de la llum. I aquí comença el luxe: creo efectes, perfilo ombres, defineixo espais de color i suggereixo atmosferes, mentre la intensitat de la vivència escènica creix. Proposo una il·luminació que emmarqui l'horror, que situï i emocionï l'espectador, acompanyant-lo en aquesta barbaritat dramàtica que és *Dirrty Boys*.

Gerard Guix (Espai sonor)

Que el dramaturg sigui qui ha creat l'espai sonor ja hauria de donar una pista de la importància que té el so (i la música) a *Dirrty Boys*.

La música:

Cadascuna de les tres parts es basa en un tema musical conegut, que fa de **leitmotiv**, i que podria ser el lema de la vida dels dos protagonistes a cada part. A "Noi B" és **What Is Love** de Haddaway; a "Noi A", **Happy Together** de The Turtles, que arriba a sonar en cinc versions diferents; a *Dirrty Boys*, **Come Together** de Henrik Schwarz. Durant l'obertura i l'epíleg és un tema de **Pet Shop Boys**, de l'any 1993, el mateix en què van passar els fets que expliquem, i de títol premonitori, **Young Offender**. Fins i tot part de la lletra d'aquesta cançó inspira el text final de l'obra. «És el foc als seus ulls o la resplendor de les màquines? I mira embadalit com els seus dits cremen sobre les tecles».

Richard Wagner, per introduir al Noi B actual a la presó, **Ludwig van Beethoven**, en un homenatge a **A Clockwork Orange** de **Stanley Kubrick** o **Moloko** (que prenen el nom precisament de la pel·lícula de Kubrick) també sonen, reforçant el concepte referencial del text, que s'explora fins i tot a la banda sonora.

Més informació al web

<https://teatreakademia.cat/espectacle/dirrty-boys/>

La resta de la música, més incidental, la banda sonora per se, l'he composta jo mateix, intentant captar el caràcter i l'emoció que les paraules no aconsegueixen, i transita per ritmes de **jazz, música ambiental, electrònica amb alguna pinzellada de techno o la banda sonora orquestral més clàssica**, en un intent d'abraçar molts estils i influències com tots els anys que abraça el relat.

El so:

Ambients de locals tancats, de pluja, de multitud, de goteres, de carrers, de llums fluorescents o el tic tac del rellotge que s'activa en començar a explicar la història. Res és casual, tot és provocat.

I una característica comuna tant en la música com en el so: **la repetició, el loop**, l'efecte d'una part que s'ha quedat enganxada, com en un vinil o els primers CDs, als anys noranta, com els nostres **personatges, enganxats a la seva pròpia història que sembla repetir-se una vegada i una altra, en un loop infinit**.

Davo Marín (Moviment)

M'agradaria posar l'accent en **el procés i el nivell de lliurament dels intèrprets**. El Martí i en Sergi demostren disponibilitat, risc... Juguen tant i tenen tanta complicitat entre ells que el treball corporal ha estat bastant "fàcil", entès com una cosa realment fluida i molt orgànic. Per a mi ha estat molt plaent treballar amb ells. I treballar amb Àgata, **la directora**. Ha estat molt generosa i **ha permès a l'equip artístic que ofereixi la seva visió sobre l'obra**. Això no sempre passa. A vegades la figura de direcció tendeix a oferir la seva pròpia visió, obviant les visions dels diferents artistes. Aquí, ens permet jugar amb la dramatúrgia d'en Gerard i ens dona via lliure a mi, al joc de llums que s'ha fet... És una figura molt aglomerant de l'equip. Això és molt positiu. **També és molt rigorosa perquè tot quedi fixat i net**. Això permet que hi hagi risc artístic. I que els intèrprets en l'aquí i en l'ara, en el moment de la funció, realment se sentin segurs per a jugar amb el que tant s'ha treballat.

Respecte a **la dramatúrgia**. El text explica la història de manera bastant detallada. **Les paraules de Gerard són molt concretes**. El que m'ha interessat molt a treballar el moviment d'aquesta obra ha estat precisament que el cos, a vegades, **busqués expressar el contrari del que estava expressant la paraula**. Evocar o secundar el que està dient la paraula, però sobretot jugant a contradir-la.

Per a mi, un dels objectius que tinc com a part de l'equip, és **que el públic faci un judici de valor i deixi si els personatges mereixen una segona oportunitat o no**. És a dir, li estem demanant al públic que es posicioni. Si se li ven veritats absolutes, li vendrem el seu discurs, la qual cosa ha de pensar. Però, en canvi, si contradiem imatges, si el cos viatja per diferents universos que no sempre són el de la paraula, es posa també en una situació de risc a l'espectador perquè tregui les seves pròpies conclusions i es deixi portar per la història, opini i jutgi. Respecte a això, m'ha interessat investigar una mica al voltant de la "bellesa de la violència". És un tema que escènica­ment sempre m'ha agradat (des de la part del cos i del text).

També **l'estètica videoclipera dels noranta**. Aquesta obra està ambientada en un lloc i un moment concrets i l'MTV estava on fire. Hi havia un discurs, una estètica i un moviment artístic molt influenciats pels videoclips en aquell moment. I això a mi també m'ha atret bastant per a poder construir.

Júlia Sàbat (Fotografia de making of)

Per a mi anar a un assaig de **Dirrrty Boys** era diversió assegurada. Sempre he sortit amb algun somriure, amb alguna broma i m'ho he passat bé. Només mirar un d'aquests assajos et cansaves. Per la quantitat d'**energia** que hi havia en aquella sala, tant per part dels actors com per part de la directora o del Gerard o el Davo. Emocionalment i físicament, per l'energia que es despenia i la **implicació màxima per part de tot l'equip**.

Fer fotos ha estat un repte. Per la **varietat de canvis, d'emocions, de faccions de la cara, de llum, de tot...** Com hi ha tantes capes en un sol minut o segon, he arribat a fer fins a vuit-centes fotos en algun assaig. La targeta no tenia prou capacitat per a enregistrar la quantitat de coses que volia captar.

Ha sigut molt gratificant per a mi i intento mostrar això

en el making of. Tant l'energia dels actors com la dels personatges... Tot el que pots arribar a trobar a l'espectacle. Són "només" dues persones, però que veritat sembla que hi hagi quatre mil de tot el que arriben a fer els dos sols a l'escenari. Ho omplen tot.

També he volgut aprofitar amb la llum, els enfocaments i com es veu darrere la càmera la relació entre els dos personatges. I a Dirrrty Boys, tot i la història que explica i dins del que cap, acabes estimant aquests dos nois. I també als actors.

Cristina Ferrer (Distribució)

Aquest projecte em desperta **diferents motivacions** per portar-lo i forma part del seu equip. Per una banda, el fet de ser un cas real. A més, **ha nascut de la motivació de dos joves** durant l'època de pandèmia. Que dues persones joves volguessin unir forces i crear una història ha sigut determinant. També que la peça s'ha creat a partir d'un cas real i que considero que ha de veure la llum perquè se n'ha parlat poc.

Quan vaig veure l'obra em va semblar trobar una dualitat en els personatges que remou moltíssim. Són culpables, però a la vegada són víctimes d'una situació familiar, social... De molts factors. Al final, això no deixa de ser com **tot el teatre: un mirall de la situació que vivim**.

També vaig trobar **dos nois joves amb un talent fora mida**, amb una energia, amb una desimboltura, unes ganes de jugar a sacó, de fer teatre en estat pur. Emociona molt de veure gent jove així, de veure actors així. També de formar part d'un equip així, amb tantes ganes, talent i amb una història que espero que tingui una llarga vida.

Xavier Biel (Suport)

Jo a casa tinc dos gossos, un gat, un peix, dos fills... I em donen menys feina que tota aquesta companyia.

Més informació al web

<https://teatreakademia.cat/espectacle/dirrrty-boys/>

Dirrrty Boys i les referències...

Directament relacionades amb la història:

- *Detainment* (Vincent Lambe, Irlanda, 2018)

Curtmetratge irlandès de 2018 escrit i dirigit per Vincent Lambe sobre l'assassinat de James Bulger. Va ser nominada a millor curtmetratge de ficció als Premis Oscar. La mare de la víctima va iniciar una polèmica campanya a premsa i xarxes socials per demanar que es retirés aquesta candidatura.

Es tracta d'una recreació parcialment alterada de l'esdeveniment de la vida real del que va patir James Bulger que mostra les preguntes que es van fer a Jon Venables i Robert Thompson a diferents comissaries de policia de Liverpool. Es culpen constantment l'un a l'altres, i es mostren flashbacks de l'acció real. Finalment, són declarats culpables d'assassinar a James, i tots dos nois són arrestats fora de la pantalla.

- *Boy A* (John Crowley, Regne Unit, 2007)

Pel·lícula britànica de 2007 dirigida per John Crowley, a partir d'un guió de Mark O'Rowe i basada en la novel·la homònima de Jonathan Trigell. Està protagonitzada per Andrew Garfield com a Jack Burridge (Eric Wilson), que torna a entrar a la societat sota un nou nom a Manchester després d'haver estat 14 anys en una presó juvenil, i Peter Mullan com a Terry, el treballador social de Jack.

Boy A va tenir la seva estrena mundial al 32è Festival Internacional de Cinema de Toronto el 8 de setembre de 2007. La pel·lícula va rebre crítiques generalment positives, amb Garfield guanyant un premi de l'Acadèmia Britànica de Televisió per la seva actuació.

- *Child's Play 3* (*Mueño diabólico 3*, Jack Bender, Estats Units, 1991)

La pel·lícula va tenir una certa controvèrsia perquè se la va vincular indirectament amb el brutal assassinat de James Bulger al Regne Unit. Es diu que els assassins, que tenien deu anys en aquest moment, imitaven una escena en la qual una de les víctimes de Chucky és esquitxada amb pintura blava. Encara que aquestes acusacions contra la pel·lícula mai han estat provades, el cas va donar lloc a una nova legislació per a les pel·lícules.

El psicòleg Guy Cumberbatch va declarar: "El vincle amb la pel·lícula va ser que el pare d'un dels nens, Jon Venables, l'havia llogat *Child's Play 3* uns mesos abans". No obstant això, l'oficial de policia que va dirigir la recerca, Albert Kirby, va descobrir que el nen no estava vivint amb el seu pare en aquest moment i era poc probable que hagués vist la pel·lícula. A més, al nen no li agradaven les pel·lícules de terror, un punt

confirmat posteriorment per informes psiquiàtrics. Així, la recerca policial, que hi havia buscant específicament un enllaç amb la pel·lícula, va concloure que no n'hi havia cap.

- *A Clockwork Orange* (*La Naranja mecánica*, Stanley Kubrick, Regne Unit, 1971)

Pel·lícula estatunidenca dirigida per Stanley Kubrick, estrenada el 1971, basada en la novel·la homònima d'Anthony Burgess. Fa servir imatges inquietants i violentes per comentar la psiquiatria, la delinqüència juvenil, les bandes juvenils i altres temes socials, polítics i econòmics en una Gran Bretanya de futur proper.

El 4/7/2001 s'estrena sense talls al Regne Unit. Els mitjans de comunicació i altres sectors de la societat varen veure un lligam estret entre el contingut fictici de la pel·lícula i una sèrie de crims juvenils que van tenir lloc al mateix temps de l'estrena del film. Clàssic de culte, Kubrick va respondre retirant la pel·lícula dels cinemes britànics fins després de la seva mort.

Altres mencions:

- *Skin* (Guy Nattiv, Estats Units, 2018)

- *Billy Elliot* (Stephen Daldry, Regne Unit, 2000)

- *The Full Monty* (Peter Cattaneo, Regne Unit, 1997)

- *Home Alone* (*Solo en casa*, Chris Columbus, Estats Units, 1990)

- *The Goonies* (Richard Donner, Estats Units, 1985)

Referències literàries:

- *Boy A* (Jonathan Trigell, 2004)

El llibre i la pel·lícula comparteixen diverses similituds amb el famós assassinat de James Bulger a mans de dos nens de deu anys el 1993. Jonathan Trigell ha dit que el personatge de Jack/Eric es basa en realitat en un amic de la infància que havia lluitat amb la vida fora de la presó després de complir una llarga condemna (encara que no, com afirma l'escriptor, per assassinat). Trigell, però, ha admès que el frenesí mediàtic que envoltava el llançament de l'assassí de Bulger en el moment en què es va escriure la novel·la va servir com una influència en el llibre.

- *The Sleep of Reason: The James Bulger Case* (David James Smith, 1994)

A la recerca d'una explicació, el guardonant periodista David James Smith mira darrere de la desinformació, la incomprensió i el sensacionalisme dels informes per a oferir una reexposició exacta dels esdeveniments d'aquell dia. Un relat sensible, *The Sleep of Reason* aconsegueix una immersió única del cas de James Bulger, i s'apropa el més possible per explicar com dos nens de deu anys podrien matar.

- *Lord of the Flies* (William Golding, 1954)

Es tracta d'una novella distòpica de 1954 escrita per William Golding sobre un grup de nois britànics arrapats en una illa deserta que tracten d'autogovernar-se amb resultats desastrosos. Es tracta de la primera novella de Golding, que va passar desapercebuda inicialment però que s'ha convertit en un best-seller, amb diverses adaptacions cinematogràfiques. La seva temàtica controvertida sobre la naturalesa humana i el bé comú l'ha fet mereixedora de ser considerada una de les millors novel·les del segle XX.

Altres referències:

- *Street Fighter* (Akira Yasuda, David Sirlin, Yoshinori Ono, Capcom, 1987)

Sèrie de videojocs de lluita creada per l'empresa japonesa Capcom. La primera entrega va aparèixer l'any 1987 en Arcade i va gaudir d'una certa popularitat, però va ser la seva continuació, *Street Fighter II*, la que va causar una veritable revolució i va provocar el boom dels jocs de lluita en salons recreatius. Es van posar a la venda milions de còpies en versions casolanes per a consoles per tot el món. Va haver-hi diverses versions d'aquest segon lliurament, seguit de nous capítols, crossovers amb personatges de franquícies com Marvel Comics o SNK Playmore, pel·lícules, sèries de televisió i tot tipus de *merchandising*.

- *Bugs Bunny* (Tex Avery, Estats Units, 1938)

Alguns historiadors de l'animació creuen que Bugs Bunny podria haver estat influït per un personatge anterior de Disney anomenat Max Hare. Max, dissenyat per Charlie Thorson, va aparèixer a *Silly Symphonies*, al curtmetratge *The Tortoise and the Hare*, dirigit per Wilfred Jackson. Va guanyar un Oscar al millor curtmetratge animat l'any 1934.

Té una personalitat molt burleta que desafia l'autoritat de les persones ja sigui d'un guarda parcs o un policia. Fent notar el poc intel·ligents que són els altres en comparació a la seva persona. Li agrada Lola Bunny. Analitzat a partir de Fromm, psicològicament es parla d'una personalitat desafiadora i fins a antisocial.

- *Doctor Who* (Russell T. Davies, Regne Unit, 2005-actualitat)

Doctor Who figura en el Llibre Guinness dels Rècords com la sèrie de televisió de ciència-ficció de major durada del món i és també una icona de la cultura popular britànica. Ha estat reconeguda per les seves històries imaginatives, efectes especials creatius de baix cost durant la sèrie original i l'ús pioner de la música electrònica. Al llarg dels seus 60 anys d'història, s'ha convertit en una sèrie de culte que ha influït en diverses generacions de professionals de la televisió britànica.

- *Mr. Bean* (Rowan Atkinson, Paul Weiland, John Birkin i John Howard Davies, Regne Unit, 1990)

El personatge principal i protagonista, interpretat per Rowan Atkinson, és un bufó que porta diverses pautes inusuals i controvèrsies a les tasques quotidianes. Mr. Bean rares vegades parla, i quan ho fa, en general són només unes poques paraules amb una veu còmicament aguda. El personatge sovint sembla desconèixer aspectes bàsics del funcionament del món, i la sèrie presenta els seus intents del que normalment es considerarien activitats senzilles, com anar a nedar, utilitzar un televisor, decorar l'interior de la llar o anar a l'església. L'humor prové en gran part de les seves solucions originals (i sovint absurdes) als problemes i la seva total indiferència pels altres en la resolució, la seva mesquinesa i ocasionalment la seva malvolença.

Dirrrty Boys i la música...

Directament relacionades amb la història:

Tres parts (amb obertura, epíleg i dos interludis informatiu) en quatre cançons principals.

“Cadascuna de les tres parts es basa en un tema musical conegut, que fa de *leitmotiv*, i que podria ser el lema de la vida dels dos protagonistes a cada part. A “Noi B” és *What Is Love* de Haddaway; a “Noi A”, *Happy Together* de The Turtles, que arriba a sonar en cinc versions diferents; a *Dirrrty Boys, Come Together* de Henrik Schwarz. Durant l'obertura i l'epíleg és un tema de Pet Shop Boys, de l'any 1993, el mateix en què van passar els fets que expliquem, i de títol premonitori, *Young Offender*.” (Gerard Guix)

Música que escoltarem durant l'espectacle:

Haddaway - What Is Love

Autor: Dee Dee Halligan / Junior Torello
Àlbum: The Album
Any de publicació: 1993
Gènere: Dance/Música electrònica

*No, I don't know why you're not fair
I give you my love, but you don't care
So what is right and what is wrong?
Gimme a sign*

*What is love?
Oh baby, don't hurt me
Don't hurt me
No more*

The Turtles - Happy Together

Autor: Alan Gordon
Àlbum: Happy Together
Any de publicació: 1967 (primera versió)
Gènere: Música alternativa/Indie, R&B/Soul, Pop, Rock

*Me and you, and you and me
No matter how they toss the dice, it had to be
The only one for me is you, and you for me
So happy together*

*I can't see me lovin' nobody but you
For all my life
When you're with me, baby, the skies'll be blue
For all my life*

Henrik Schwarz - Come Together

Autor: Henrik Schwarz
Àlbum: Together EP
Any de publicació: 2020
Gènere: Electrònica, Minimal Techno, Deep House, Neo Trance

Pet Shop Boys - Young Offender (Jam&Spoon Trip-O-Matic Fairy Tale Mix)

Autors: Neil Tennant / Chris Lowe
Àlbum: Very
Any de publicació: 1993
Gènere: Synthpop, Dance-pop, House, Electropop

*You may be broke now and you may be bored
Call you delinquent or leave you ignored
You'll get what you want
Drive to distraction and crash on the way
Watch your reaction and wait 'til you say
You'll get what you want
It hurts if you can't
(...)
Is that fire in your eyes or the glow of machines?
Watch how your fingers burn over the keys
So sure what you do
I haven't a clue*

Moloko - The Time Is Now

Autor: Róisín Murphy / Mark Brydon
Àlbum: Hit Machine 28
Any de publicació: 1999
Gènere: Synthpop, Dance-pop, House, Electropop

*Give up yourself unto the moment
The time is now
Give up yourself unto the moment
Let's make this moment last*

*You may find yourself
Out on a limb for me
Could you accept it as
A part of your destiny?*

Richard Wagner - Götterdämmerung, WWV 86D, Act III, Siegfrieds Trauermarsch

Autor: Richard Wagner
Any: 1876
Gènere: clàssica

Ludwig Van Beethoven - Symphony No.9 in D minor, Op. 125 - “Choral”: 2. Molto vivace

Autor: Ludwig Van Beethoven
Any: 1824
Gènere: clàssica

Música que es referencia al text:

Spark

Artista: Amy MacDonald

Àlbum: A Curious Thing

Any de publicació: 2010

Gènere: Música alternativa/Indie, Pop, German Pop

After the sun always comes the rain

Followed by hurt and pain

After the light comes the dark

After the love comes the breaking of my heart

I am a spaceman flying high

I am the astronaut in the sky

Don't worry, I'm ok now

I am the light in the dark

I am the march

I am the spark

Don't worry I'm ok now

The Leaving of Liverpool

Autor: popular

Any: 1938

Gènere: Folk

You'll Never Walk Alone

Autor: Gerry and the Pacemakers (adaptació de l'original de Richard Rodgers i Oscar Hammerstein i posteriorment adoptada com a himne del Liverpool F.C.)

Any: 1963 (original 1945)

Gènere: Merseybeat

Cronologia de *Dirrrty Boys*: del cas real a l'obra de teatre

1993: Jon Venables i Robert Thompson, de deu anys, segresten al petit James Bulger de dos. Després de passejar-lo per Liverpool, el torturen fins a matar-lo. Després l'abandonen sobre les vies de tren.

1994: Els dos nens són jutjats com a adults i tancats en dos centres de màxima seguretat per a menors. No es tornaran a veure mai més. El periodista David James Smith escriu el llibre *The Sleep of Reason* basat en entrevistes amb els implicats en el cas.

2001: Venables i Thompson, amb 19 anys, són posats en llibertat. Se'ls ha concedit una nova identitat, Boy A i Boy B, amb la intenció de reinserir-los a la societat.

2004: Jonathan Trigell publica la novel·la *Boy A*, basada parcialment en la sortida a la presó.

2007: Andrew Garfield protagonitza l'adaptació cinematogràfica de *Boy A*, dirigida per John Crowley.

2010: La cantant Amy Macdonald grava la cançó *Spark*, dedicada al petit Bulger. Venables torna a entrar a la presó acusat de distribució de pornografia infantil.

2013: Venables surt de la presó.

2017: Venables torna a entrar a la presó pels mateixos càrrecs.

2018: Continua sent un misteri on és Robert Thompson.

2019: El curtmetratge *Detainment*, dirigit per Vincent Lambe, és nominat com a millor curt de ficció als Premis Oscar. La mare del petit Bulger, fa tot el possible per impedir la seva exhibició.

2021/2022: Las Bestias intenten fer una obra on expliquen tota aquesta rocambolesca història i la titulen: *Dirrrty Boys*.

Qui és qui a Dirrrty Boys...

Gerard Guix Dramaturg

És escriptor, dramaturg i professor de l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu Barcelonès. Ha publicat cinc novel·les, *La deriva dels continents* (Àngle Editorial, 2005 / LaButxaca, 2013) *Dia de caça* (Columna Edicions, 2007) *Tot el que hauries de saber abans d'estimar-me*. Premi Pin i Soler de novel·la 2010. (Columna Edicions, 2011 – Suma de Letras, 2012 en castellà), *El cementiri* (Columna Edicions, 2013) i *La meva temporada a l'infern* (Fanbooks, 2021). També és l'autor d'una trilogia formada per *El prodigi*, *L'enginy* i *El talent* (Estrella Polar, 2011-2012). L'editorial danesa Saga Egmont acaba de recuperar totes les seves novel·les en formats digitals (ebook i àudio llibre) i l'editorial francesa Aux Forges de Vulcain ha publicat

Àgata Casanovas Directora

És actriu, directora i fotògrafa. Realitza estudis superiors de fotografia a l'Escola d'Art Serra i Abella, i el Recorregut de Formació Professional d'Interpretació a l'Escola Aules de Barcelona, dirigida per Daniel Anglès.

Professionalment, com a actriu ha participat en les produccions *Boris Godunov* de La Fura dels Baus, *Black Box* de Marc Angelet i *I Love New York* d'Iban Valero.

És cofundadora de les companyies *Projecte JK052*, *La Confiteria Teatre* i *Madam Teatre*. Ha sigut Productora Executiva de *Deudeveu*, *La Guapa Teatre* i *Teatre d'Estrangis*. Juntament amb Iban Valero escriu l'obra *(S) hanghai* (o *Composició En Blau, Vermell I Groc De 1930*),

Las Bestias és una companyia formada l'any 2020 a Barcelona. Àgata Casanovas (direcció), Sergi Espina (actor) i Gerard Guix (dramaturg) busquen experimentar amb noves formes teatrals portant a escena un teatre compromès.

les traduccions *Le Cimetière* (2019) i *Tout ce que tu devrais savoir avant de m'aimer* (2022). Al segell digital FLASH (Penguin Random House) hi té publicats dos relats: *Hijos perfectos para sistemas imperfectos* (2019) i *Basado en un hecho real* (2022). Ha participat en diverses antologies publicades a Anagrama, Editorial Empúries, Comanegra o Univers.

Ha estrenat professionalment una desena d'obres de teatre, entre elles *Gènesi 3.0* (Premi Fundació Romea 2006, estrenada al Teatre Romea durant el Grec Festival 2007) i *Ricard de 3r* (Nominada als Premis de la Crítica amb temporada a la Sala Beckett, a l'Off de La Villarroel i a la Sala Flyhard durant el 2015 i posterior gira per Catalunya i València). Les seves obres *U, Due, Três* i *Arca* (trilingües) van fer gira per Catalunya, Itàlia, Portugal i França.

de la qual es fa una lectura dramatitzada a l'Obrador de la Sala Beckett amb direcció de Cristina Genebat.

Dirigeix *El Soldadet De Plom* de Marc Angelet, *Aquests Cinc Anys* de Jason Robert Brown a la Sala Cabanyes de Mataró i *3efimers* de Gerard Guix, Marc Angelet i Javi J. Moyano a la Nau Ivanow de Barcelona. Direcció dels espectacles *White Rabbit* (dramatúrgia de Felix Herzog), *Germans* (dramatúrgia d'Anna Piqué) i *R.I.P* (dramatúrgia de Javi J. Moyano) a MicroTeatre Barcelona. Treballa amb Daniel Anglès com a Adjunta de Direcció a la producció *Per Sobre De Totes Les Coses* al Teatre Gaudí Barcelona (Madam Teatre) amb Premi de la Crítica a Millor Espectacle Musical de Petit Format, amb *Fun Home* a l'Onyric – Teatre Condal (No Day But Today) amb Premi de la Crítica a Millor Musical i amb *Rent* a l'Aliança del Poblenou (No Day But Today) i a l'Onyric – Teatre Condal (Focus).

Descarrega el material de premsa de l'espectacle

https://bit.ly/DirrrtyBoys_Prensa

Martí Cordero

Intèrpret

És jove talent de l'il·lusionisme i la interpretació que busca explotar les arts escèniques per obrir una nova era. Actualment cursa estudis superiors a l'ESAD d'Eòlia.

Actor a la serie *Fácil* d'Anna R. Costa i Laura Jou per

Sergi Espina

Intèrpret

És actor. Actualment està cursant quart del Recorregut de Formació Professional a l'escola Aules · Arts Escèniques.

Interpreta el personatge d'Aladdin al musical *Aladdin: The Pop Musical* de La Roda Produccions. Actua a l'obra *BROS* de Romeo Castellucci al Festival Temporada

Anna Tantull

Escenografia

L'any 2008 acaba els estudis d'arquitectura a la ESTAB(UPC), el curs 2010-2011 realitza els cursos d'escenografia per a l'espectacle i vestuari per a l'espectacle a l'escola Massana amb l'escenògrafa Meritxell Muñoz. Des del 2011 ha realitzat el disseny de l'espai escènic, i en molts casos també la construcció, de diversos espectacles entre ells *20 de novembre* dirigida per en Moisès Maicas a la Sala Atrium

Paula Costas

Il·luminació i fotografia

Creix entre bambolines i rodatges, envoltada de focus, càmeres, dissenys, partitures... i un llarg i màgic etc. Ben aviat descobreix la il·luminació i la fotografia. Als 16 anys comença a fotografiar espectacles i porta a terme serveis tècnics d'il·luminació treballant en diferents espectacles i esdeveniments. Després de cursar el Grau Superior en Il·luminació, Captació i Tractament de la Imatge a l'escola ITES, comença la seva trajectòria com a fotògrafa professional

Movistar+ (en postproducció). Actualment està rodant la nova serie *Las invisibles* d'Hector Lozano, dirigida per Menna Fité. Participa al programa de RTVC *Invencibles*. Estrena l'obra *Una fruita estranya* dirigida per Maria Castillo (2021).

Com a il·lusionista representa a Espanya a l'Europeu del 2021 després de rebre el Gran Premi Magicus, el Premi del Públic i Jurat d'Una Tona de Màgia i el 1r Premi del Manresa Màgia.

Alta de Girona (2021) i al Teatre Lliure dins del Grec Festival Barcelona 2022).

Format en cant i dansa, ha estat membre del grup *Jarks* de la tercera edició del programa *Oh, Happy day* de TV3, corista a *Rent* en concert al Teatre Grec i a la premier de *The Lion King* a Barcelona (Disney). Participa com a cantant a *Hair en concierto* dirigit per Daniel Anglès al Teatre Condal. Com a ballari ha participat en la Gala de la Nit de Santa Llúcia 2020 al TNC (TV3) i al videoclip de *La Venda* de Miki Núñez (TVE)

nominada a dos Premis Butaca; *Només un anunci*, *Ciutat*, *Mata el teu alumne*, *Les males persones* i *La vida pornogràfica* dirigides per en Carles Mallo; *Broken heart history* dirigida per la Saara Turunen nominada a millor espectacle de petit format als Premis butaca 2016, *A.K.A* dirigida per la Montse Rodríguez a la sala Flyhard, guanyadora de 4 premis butaca i dos premis Max, *Winnipeg* dirigida per en Norbert Martínez, *Sandra* dirigida per Daniela Feixas a la Sala Beckett. També ha dissenyat l'espai escènic d'*Els nostres fills* dirigida per Marta Gil Polo al Teatre Akadèmia.

especialitzada en retrats a estudi i en fotografia d'espectacles en directe. Actrius i actors diversos, amb més o amb menys trajectòria, han posat per a *la_ costas*: Júlia Jové, Roc Bernadí, Ivan Labanda o Carlos Latre, entre altres.

Actualment compagina la seva activitat com a fotògrafa amb la il·luminació teatral i d'esdeveniments per a diverses empreses com Carlight i Focus. Ha estat operadora de llums en espectacles com *Rent* al Teatre Condal (2019), l'espectacle en gira de Carlos Latre *One Man Show* (2020-2021) o *Golfus de Roma* (2021).

Davo Marín

Moviment

És actor, director i coreògraf. Graduat en Teatre Físic i Visual i Postgraduat en Pedagogia Teatral per l'Institut del Teatre de Barcelona i en Psicomotricitat per la Universitat de Barcelona. Com a ballarí i intèrpret forma part de diverses companyies de dansa com *Pasodos Dance Company*, *Puntipart Dansteatre* i de la seva pròpia companyia, *Àgora Dansa*, on guanya el Primer Premi de dansa contemporània al Certamen coreogràfic de Madrid 2011 i el segon premi de Balears Art Jove 2008. També és ballarí i intèrpret a *Cabaret 13* (2014-2018) i a *Laberint Striptease* (Producció Escenari Brossa 2019) sota la direcció de Roberto G. Alonso. Com a coreògraf ha treballat a l'òpera d'Alban Berg *Lulú* dirigida per Kaisa Selde (Finlàndia, 2010), amb la companyia *Malnascuts* (Sala Beckett, 2014), *Orgia* de The Mamzelles (Teatre Lliure, 2014). Director de la companyia *RetorCía* amb *Vete a*

la mierda mi amor, *Discordants* (Guanyador de la Beca Desperta 2014) i *Grinder El Musical* (Barcelona-Madrid 2016-2018 i estrenada a Mèxic DF el 2018). Amb la companyia *Fac-off* (2013-2016) dirigeix tots els seus espectacles guanyant el premi SGAE 2014 amb *Negro que te quiero verde*. Intèrpret i ajudant de direcció en gira de *La Rambla de les floristes* del Teatre Nacional de Catalunya sota la direcció de Jordi Prat i Coll. Ajudant de moviment i ajudant de direcció en gira a *De què parlem quan no parlem d'aquesta merda de La Calòrica*. Producció del Teatre Nacional de Catalunya sota la direcció de Israel Solà.

És docent a Eòlia, Queralt Actors, Escola Municipal de Teatre de Palma, Teatre Kaddish... i participa del programa EduCaixa com a docent de pedagogia teatral per a escoles. A Granés Batxillerat, imparteix les assignatures d'Anatomia Aplicada, Història del Teatre i Cos i Moviment i és el coordinador pedagògic de la modalitat d'Arts Escèniques.

Júlia Sàbat

Fotografies Making Of

Cursa tercer de Recorregut de Formació Professional a l'escola Aules (RFP).

Tot i no tenir estudis de fotografia des de ben petita s'ha anat formant lliurement. Les seves experiències compten amb realització de fotografies en comunions, esdeveniments, fotografia en productes per la marca

“authentic beauty concept spain”, també ha treballat per espectacles a l'escola Aules, i a l'entitat Seràfics Arenys de Mar, “La Pesta” Arenys de Mar i sessions individuals. Càmera i editora d'imatge del projecte @capitols_. També porta les xarxes socials i el contingut audiovisual de perruqueria miserra i darrerament ha obert el seu compte de fotografia @_giuliette.

Formada en cant i dansa, la Júlia ha participat en diferents espectacles.

Contacte

Fernando Solla
Responsable de premsa
premsa@teatreakademia.cat

Míriam Font
Cap de comunicació i màrqueting
comunicacio@teatreakademia.cat

**Consulta el material
de premsa**

+ INFO

Teatre Akadèmia
C/Buenos Aires, 47-49
T/ 934 951 447
Barcelona

Entrades:
www.teatreakademia.cat

Patrocini

Amb el suport de

Col·labora

elPeriódico

ECCOCIVI
~ Sant Martí Vell ~

TimeOut
BARCELONA

TRES C

Participa al projecte

